

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

Bötheborgska Magazinet.

Torsdagen, den 3 April 1766.

Fortsättning af Fingals, Konungens af Norven, fält-tog
på Irland emot Konung Svaran. Se N:o 13.

Slaget uphörde för mörkrets skull, för att åter begynnas dagen efter. Imidlertid instämde Skalderne, med sina qwäden och harposlag, öfwer de forne Hjeltars frige-bragder. Särdeles war Fingals ätt i songen. Ossian säger: „Han satt upmärksam, och lånte sig på skolden. Wådret blåste genom hans gamla hår, och han tänkte på de framsarna tider. Nära wid honom stod min unge son Oskar, som förundrade Konungens bedrifter.“

„Son af min son! begynte Konungen: Oskar, du stolte yngling! Jag såg glansen af dit swärd, och förnögdes i min afföda. Följ wåre Fäders är, och blif, hwad de warit. Wäg den arm-stärke, men stona den swage. Blif såsom en forssande ström emot dit folks fiender; men emot dem som äska din hjelp, war sådan som winden, hwilken sätter gräset i rörfel. Så lefde Trenmor; sådan war Trathal; och sådan har Fingal warit. Min arm war den lidandes bistånd, och den wannågrige ägde frid bakom mit lysande stål. Sök aldrig efter krig, men fly icke, när de komma.“

Nu gaf Fingal ordres til Oskar och sin son Fyllan, att i agt taga fiendens natt-rörelser. General Gaul, Mornis son, hwars röst liknade många strömmar, utbad sig den äran, att anföra armeen uti drabbningen som förestod. Fingal, säger han, „stick dit dödeliga swärd i skidan, och låt dit folk slå. När morgonen stiger upp på bergen, se då på songt holl wåra bedrifter. Låt Svaran känna Mornis sons swärd, att Skalder måga hunga om mig.“

„Fingal swarade: Slå! Men mit spjut skal wara när, att hjelpa dig midt i faran. Songens söner! uphöger rösten, och söfwer mig uti sömn. Här wil Fingal ligga midt uti nattens blåst. Och om du, Agandecka, är när, ibland dit lands barn; om du sitter uti en wäder-å imellan Svarans reslige mæster:

* Fingals farsars far. † Fingals farsar.

master: så kom til mina drömar, min Pöna! och wis dit klara ansigte för min själ.*"

Wid midnatt såg han i sömnen hånnes bedröfwade gestalt. „Hon rörde sig longfamt öfwer walplatsen lena. Östa sträkte hon ut sin mörka hand ifrån sin mantel; sin mantel, som bestod af moln ifrån öknens: hon utsträkte sin mörka hand öfwer Zingal, och wände bort sina tysta ögon.“

„Hwarföre gråter Starnos doter? sade Zingal med en pust. — Hwarföre ser du så blek ut, du molnens doter?“

„Hon sörgde sit folks söner, som skulle falla för Zingals hand.“

„Hjelten wakenade upp, och ännu såg henne i sin själ. Ljudet af Oscars steg nalkades. Konungen såg den grå Pölden wid hans sida — Hwad taga fienderne sig före i sin räddhoga? Antingen fly de öfwer det fråsannde hafwet? eller wänta de efter bardaleken? Doch hwarföre frågar Zinga!? Jag hörer deras röst i morgonwädrret. Flyg öfwer lena fält, Oscar, och wäck våre wänner til striden.“

„Konungen stod wid Iubars sten och upgaf 3 gånger sin förfärliga röst. Såsom dönet af hundrade watsforsfar, hwilke utbrista, brusa och frädgas: såsom molusfharne draga sig ihop til et owäder: så möttes öknens söner rundt om Zingals röst. Ty lustlig war Konungens röst för sit lands stridsmän.“

„Kommer til strid, sade han, kommer til tusendes död. Comhals † son wil se slagningen. Mit swärd skal westa på den bergshögden, och wara mit folks Pölb. Men I kunnen ej behöfwa det, I stridsmän; ty Mornis son sågtar — Han skal föra mit krig, at hans lof skal höras i songen.“

„O I framlidne hjeltars andar! I som förens i stormen från Cromla! tager emot mit fallande folk med glädje och förer dem til edra högder — Och låt blåsten från lena bära dem öfwer mine södar, at de måga komma til mina tysta drömar, och förlusta min själ i sömnen.“

„Zillan, Oscar och Ryno! träder fram med mandom til slaget, och ser Mornis son. Låt edra swärd likna hans uti striden, och ser hans handlag.

Stydder

* Efter desse tidens mening, satte de aflidne hederlige personers själar sig uti en wäderhwirfwel, til at wara närwid sine i fara städde wänner, och hwiska för dem, hwad dem förestod. Altså kunde Zingal förmoda, at Lochlinska Prinsessan här wore på sådant sätt närwarande bland sit fäderneslands folk, som kommit til Irland at underkufwa det. Jag får en annan gång, efter Ossians anledning, widare omröra detta folkslags tänkesätt om tilståndet med människor efter döden.

† Comhal war Zingals fader.

Skydder Er Faders vännar, och kommer ihog de gamle kämpar. Mine barn, jag skal wäl ändock se eder, fast I skulle falla här på Irland. Snart skola wäres kalle, bleke, andar råkas i et moln och swäfwis öfwer Conas högder."

Fingal begaf sig nu, i största Skyndsamhet, at taga drabningen i ögnasigte. "Förfärlig war glansen af hans wapn-skud. Hans grå hår föll i winden. Tre Skalder upwaktade årens son, för at bära hans ord til hjeltarne. Högt på en kulle satte han sig, och westade sit ljungande swård; och som han westade, så rörde wi oss."

"Glädje uppsick i ansigtet på Oscar. Han kom och, mysande, talade til Ossian: o Styresman öfwer örlig! Min Fader! hör din son. Stig affides med Morvens Förste, och gif mig Ossians åra. Skal jag här blifwa slagen, Min Konung: så kom ihog min kära Malwina—— som suckar för Oscar. Säg henne, jag är en klart-swäfwande son af winden på mina högder; at jag hådanester kan uti et moln råka den ljusliga Prinsessan."

"Res upp, Oscar! res hålre upp min graf. Jcke förtrot jag slagningen i dina händer. Ty främst och blodigast i striden skal min arm låra dig at fågta. Allenast kom ihog, min son, at du sätter detta swård, denna boge, och detta horn af min hjort, ned uti det mörka och tränga huset*, hwars märke är en grå sten. Oscar! jag har ingen karesta, at lemna til min sons omwårdnad; ty ljuswa Erwirallin † är icke mera til."

Sådana woro orden emellan Far och Son, och därmed kastade de sig inuti den ena flygelen. Mit swård, säger Ossian, "lystades högt upp och lågade i den blodiga striden. Och, Oscar, förskräckelig war du, min son! Fienden flygtade starkt öfwer lenas sält: wi förföljde och slog. Blod fölgde på blod, och död på död, från Oscars och min hand."

Andre flygelen däremot war i så mycket swårare belägenhet. "Gaul föll an, såsom en hwirswelwind. Hjeltars förödelse war på hans swård—— Doch Swaran trångde hårdt på Mornis son, såsom en stark ebb och flod på Irland. Wid den snuen reste Fingal sig halst upp ifrån sin bergeshög, och fattade halst uti spjutet." Han stäckade Ullin til Gaul, at med frigsfongen sätta mod i des folk. Doch Swaran kom Gaul inpå lifwet, han högg dennes flöd i tu, och Morvens folk flydde.

"Nu steg Fingal upp, och tre gånger uphöjde sin röst. Sönerne af Morven stodo stilla. De böjde sina ansigten til jorden, och skändes wid Fingals

* Grafwen. † Oscars moder.

Singals närvaro. Han kom, lik et regn-moln, när det sagteligen kommer wältrandes öfwer bergshögden, och sålten wänta på regn-sturen. Swaran såg den förfärlige Konungen af Morven, och hågdade sig midt i farten— Sagta drager han sig tillbaka til wal-platsen. Hans tusende ströma rundt om hjelten.“ Han sätter nu sina leder i stånd, för at börja drabningen å nyo.

„Singal, lik en stråle från himmelen, stod midt ibland sit folk. Han uphöger sin mäktiga röst. Reser mina sanor upp i högden! låter dem fladdra uti Irlands windar, och påminna oss at fågta — Gaul, Oscar, Connal, Dermid och Ossian! warer när Konungen af Morven.“

„Wi upreste Konungens sanna. Hwar hjeltes själ gladdes, när hon wägröis flög i winden. Hon war guldstickad ofswantil, såsom det blå himmels-hwalfwet om natten. Hwar hjelte hade ock sin sanna.“

Mer nästa gång.

Stads-Nyheter.

Inkomne äro Skepparne Hans Sager ifrån Cagliari och Mallaga med salt, rusin och citroner, John Straton ifrån Montros med stenkål, Hans Hieting ifrån Ahlborg med oberebde skin och fiske-waror, samt litet ost, och Charles Hill ifrån Bremen med barlast.

Utgångne äro Skepparne Thomas Hogg til Dunkirquen, James Lavel och Rob. Gill med Ostindiska waror, Magnus Sjögård til Amsterdam med järn och silletran, Petter Chambers til Montros, och James Ogilwie Junior til Lieth, James Hallet til Borrowstones med järn och bräder, och Anders Sjögård til Hamburg med sill.

Små Kyrko-tidningar.

I Tyfka Församlingen födt 1 barn.

I Kronhus-Församlingen födde 2 barn: Wigde Soldaten Hindrich Hartwig Andree och Pigan Maria Frisk; Soldaten Andreas Smag och des trolofswada Fästegwinna Johanna Swensdotter: Döde Soldaten Dlof Et, af maghsuka; och 2 barn, af trösten och slag.

Rundgörseiser.

Ost-Indiska Compagniet kundgör härmed, at den 14 uti innerwarande månad Komma öfwerblefne waror af det, uti förlede år, hemkomna Skeppet Stockholms Storts laddning, upå Compagniets wanliga Auktions rum, igenom Auktion at försäljas; kunnandes warorne imedlerd uti Compagniets Magazin beses, och trykta listor däröfwer erhållas, ester wanligheten.

En Post-wagn åskundas til köps. Den som har någon sådan at afståta, kan af mig så muntelig underrättelse om personen, som i dessa dagar behöfwer denamma.